

Husk at tage malerbøtten med i livet! (Lukasevangeliet: 14, 16-24.)

Kirkeklokkerne bimler i det fjerne og kalder til gudstjeneste, men du kan desværre ikke komme, for i dag er den eneste dag i ugens løb, hvor du kan sove længe! Eller du skal nyde din morgenkrydder i familiens skød! Eller du skal slå græsplænen! Eller du skal færdiggøre et arbejde til om mandagen! Kort sagt, klokkerne bimler for døve øren. Du har en undskyldning for ikke at tage imod Vorherres indbydelse, som ellers lyder direkte til dig!

De indbudte i lignelsen om det store gæstebud havde hver især en undskyldning for ikke at komme til Guds store gæstebud. De skulle noget, der var vigtigere: passe marken eller okserne eller den nye kone. Alt i alt plausible og reelle undskyldninger i vore øjne, men næppe i Vorherres øjne. Gud bliver da vred og inviterer fattige, vanføre, blinde og lamme fra alskens stræder, kort sagt, han inviterer alle til sit store og glædelige festmåltid. Det forpligter. Der kan kun svares ja til den gave, det er at blive indbudt til festmåltid hos Herren. Det er et ja til livet, sådan som det skænkes og gives af Gud med den fordring, fortrøstning og med det håb, der følger med. Dette kald er kærlighedens kald, der kalder dig. Det overskrider alle grænser også den dag, hvor marken er gold, hvor okserne er døde og konen er skredet og du står tilbage alene i din ensomhed! Men det tænkte du ikke over dengang du levede og Herren kaldte på dig!

Der var engang en mand, som blev ansat af Vejdirektoratet. Han fik en bøtte med hvid maling og så skulle han ud og male striber på vejen. Den første dag gik det forrygende. Han malede tre kilometer vej. ”Flot”, sagde chefen for Vejdirektoratet. Næste dag malede manden, dog kun to kilometer vej. ”Nå, det er ikke så godt!” sagde chefen. På tredje dagen malede han kun én kilometer vej, hvorfor chefen for Vejdirektoratet så sig nødsaget til at fyre ham. Men han spurgte dog pligtskyldigt, hvordan det forholdt sig med dette nedadgående kilometertal. Manden svarede: ”Jo, for hver dag jeg malede, blev afstanden til malerbøtten længere og længere ...”.

Tjaaa, det havde unægtelig været nemmere, hvis han havde taget bøtten med maling med sig. Udgangspunktet for at kunne male er malerbøtten. Ligesom ordet, der lyder ved gudstjenesten, er udgangspunkt for at tage imod invitationen fra Gud. Men Du skal lige komme hen og dyppe penslen i bøtten, så du kan male igen, eller åbne hjertet for ordet, før Du kan leve dit liv i kald og stand.

Den skarpsindige læser vil måske indvende, at han allerede har været til gudstjeneste og har hørt ordet. Godt så, men så ved han måske ikke, at ligesom penslen skal

dyppes i malerbøtten, sådan skal man høre ordet igen og igen, så det ikke mister sin kraft, og man ikke glemmer, hvad det er, man skal holde sig til, og hvorledes livet skal leves.

Så se du hellere til, at komme af sted til gudstjeneste og få fyldt dit hjerte op, for det er dig Herren kalder på. Så kan du igen male dine striber på livets vej, og tage vare på din mark og dine okser og omfavne dine kære, for Herren har indbudt dig til festmåltidet!

Victor Greve